

hafði oltið niður á herðablaðið og hvíldi þar eins og á hillu. Allt í kringum hann var dót, enn stærra og skærara en það, sem þau fundu niðri í salnum, og laufið hafði drifið að beinagrindinni, svo það var eins og hann lægi sofandi á grænni grund. Dálitil þjatla af upplituðu bláu efni, sem einhvern veginn hafði orðið afgangs hjá fuglunum, lá yfir um mjöðmina eins og til hæversku; en hún molnaði í sundur í duft, þegar Lísu tók hana upp. Þriðji fetaði sig meðfram beinagrindinni. „Hann hefur verið næstum sex feta hár.“

„Það voru þá til risar,“ sagði Lísu.

„Og þeir léku pantleik,“ sagði Annar eins og það benti þó til að þeir væru mannlegs eðlis.

„Máni ætti bara að sjá hann,“ sagði Fyrsti, „það mundi lækka í honum rostann.“ Máni var stærsti maðurinn sem uppi hafði verið í Botni, en hann var fetinu lægri en beinagrindin. Þau stóðu um hverfis hana og horfðu niður fyrir sig eins og þau skömmuðust sín.

Loksins sagði Annar upp úr þurru: „Það er áliðið. Eg er farinn heim.“ Hann hökti með sínu lagi yfir að stiganum og eftir andartakshik höltruðu Fyrsti og Þriðji á eftir honum. Það brast í dótinu undir fótum þeirra. Enginn hirti um það, né hina hlutina sem lágu glitrandi í lafinu. Þetta var enginn fjársjóður; dauði risinn átti þetta allt.

Pétur leit um öxl efst í stiganum til að huga að Lísu. Hún sat á hækjum sínum á lærleggjum risans og vaggði sér fram og aftur; þegar hann kom til hennar sá hann að hún var að gráta.

„Hvað er að, Lísu?“ spurði hann.

Hún hallaði sér fram móti gapandi höfuðkúpunni. „Hann er fallegur,“ sagði hún, „hann er fallegur. Og hann er risi. Hvers vegna eru engir risar til lengur?“ Hún hóf upp kveinstafi eins og ofurlitil kerling við jarðarför. „Hann er sex feta hár,“ kveinaði hún, og ýkti þá ofurlítið, „og hann hefur beina, fallega fætur. Enginn hefur beina fætur í Botni. Hvers vegna eru engir risar til

lengur? Sjáðu bara allar tennurnar í munnum. Hver hefur svona tennur í Botni?“

„Þú ert lagleg,“ Lísu, sagði Pétur; hann tvísté fyrir framan hana og reyndi árangurslaust að rétta úr hryggnum í líkingu við beinagrindina til að vekja athygli hennar; hann fann til afbrýði vegna þessara beinu, hvítu beina þarna á gólfinu, og fyrsta sinni skynjaði hann með sér ást á þessum litla, hjólfætta vesaling, sem rorraði þarna aftur og fram.

„Hvers vegna eru engir risar til lengur?“ spurði hún einu sinni

enn, og tárin féllu innan um fugladritinn. Hann fór út að glugganum dapur í bragði og leit út. Neðan við hann var rauði kletturinn sem hafði rofið gólf-ið; og hann sá börnin þrjú klifra klunnalega upp langt og bratt þak ið áleiðis að klöppinni; þau báru sig eins og dálitlir krabbar, limarýr og vansköpuð. Hann leit niður á sína eigin fætur, mislanga og bæklaða og heyrði hvernig hún tók enn að kveina yfir horfnum heimi.

„Hann er sex feta hár með beina, fallega fætur.“

